

Multidisciplinaire aanpak in de orthodontie

Tandheelkunde is niet meer uitsluitend gericht op preventie en behandeling van cariës. De gebitstoestand van zowel kinderen als volwassenen is de afgelopen 30 jaar namelijk sterk verbeterd. De cariëserving is duidelijk afgenomen en mensen behouden steeds langer hun natuurlijke gebit. Daarnaast is een fraai uitzienend en goed functionerend gebit steeds vanzelfsprekender geworden en zijn patiënten gemotiveerd hun gebit te behouden. Deze ontwikkelingen vragen ook van (mond)zorgverleners een andere kijk op de zorg. De tandheelkundige zorg betreft steeds meer integrale zorg met een multidisciplinair karakter waarbij verschillende disciplines samenwerken om in samenspraak met de patiënt tot een optimaal resultaat te komen.

In deze editie van het NTvT neemt het thema 'Multidisciplinaire aanpak in de orthodontie' de lezer mee in de mogelijkheden van multidisciplinaire zorg vanuit een orthodontisch oogpunt. Zo laten Kuijpers en Loomans zien hoe orthodontie het uitvoeren van een restauratieve behandeling kan vergemakkelijken, maar ook hoe esthetische tandheelkunde het resultaat van een orthodontische behandeling kan vergroten. Oosterkamp en Polder laten aan de hand van een casus zien hoe door

middel van orthodontische extrusie een betere uitgangssituatie voor implantologie kan worden bereikt. In aanwezigheid van voldoende bot kunnen implantaten een grote bijdrage leveren aan het verbeteren van de esthetiek, echter het nadeel is dat ze met het bot vergroeid raken en daarmee ankylotisch worden. In groeiende individuen kan dit – vooral in het front – esthetische en functionele problemen veroorzaken, doordat het implantaat in infrapositie komt ten opzichte van de naburige natuurlijke gebitselementen. In selecte gevallen kan autotransplantatie een waardig alternatief voor implantologie zijn. Deze gebitselementen hebben een vitaal parodontaal ligament, groeien mee met het alveolaire bot en hebben daarom een belangrijk voordeel ten opzichte van implantologie. Barendregt en Leunisse gaan in op de indicatie, de behandeling en de resultaten van autotransplantaties.

De ontwikkelingen, de mogelijkheden en de beperkingen op het gebied van de chirurgische kaakverplaatsing worden besproken door Akkerman et al. Bij evidente skeletale afwijkingen na voltooiing van de groei moet deze behandeling zeker worden overwogen teneinde een stabiele occlusie te bereiken zonder daarbij de grenzen van de biologische envelop te

overschrijden. Het buiten de biologische envelop verplaatsen van gebitselementen kan namelijk bijdragen tot het ontwikkelen van gingivarecessies. De verschillende oorzaken van het ontstaan van gingivarecessies, de gevolgen en de behandeling hiervan worden in de bijdragen van Renkema et al en De Quincy et al nader toegeelicht. Parodontale chirurgie kan ook helpen voorafgaand aan of tijdens de orthodontische behandeling. Door chirurgie kan een goede biologische envelop worden gecreëerd. In de vorm van een corticotomie kan parodontale chirurgie mogelijk bijdragen aan een verkorting van de behandelduur. In de bijdrage van Liem et al, wordt op basis van een systematische beoordeling van de literatuur de effectiviteit van deze chirurgische technieken om de tandverplaatsing te versnellen, onderzocht.

Kuijpers-Jagtman et al gaan in op de behandeling van schisispatiënten waarbij vrijwel alle bovengenoemde aspecten van multidisciplinaire behandeling aan bod komen. Hierbij is een gestructureerde behandelingsplanning noodzakelijk, waarbij afhankelijk van de leeftijd van de patiënt, en de daarbij behorende problematiek, verschillende specialisten bij het behandelingstraject worden betrokken.

Concluderend kunnen we stellen dat door de verandering van de populatie en de vraag naar meer 'personalized care' de uitgangssituatie van veel tandheelkundige behandelingen is veranderd. Samenwerking draagt bij aan een verbetering van de uitgangssituatie voor een vervolgbehandeling alsmede voor een verbetering van het totale resultaat. Multidisciplinaire zorg zal daarbij gebaat zijn met richtlijnen. Deze zijn voor schisis en craniofaciale zorg al in ontwikkeling en vormen handvaten voor het verlenen van optimale zorg. Richtlijnen kunnen ook de onderlinge communicatie vergemakkelijken en hulp bieden bij het richting geven aan tandheelkundige behandelingen. Samenwerken en duidelijk communiceren met gelijkgestemde doelen dragen uiteindelijk bij aan goede patiëntgerichte zorg.

Dr. B.C.M. Oosterkamp en M.A.R. Kuijpers.